

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY LỆNH HỒ XUNG MẤY LẦN BẠI TRẬN.

Thanh trường kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung bị tuột ra, hấn ngã ngửa xuống đất.

Điền Bá Quang đứng phắt dậy nhảy xổ đến trước kẻ đao vào cổ đối phương cười lạt hỏi:

- Kiếm pháp của Lệnh Hồ huynh tàn độc quá, suýt nữa Điền mỗ mất mạng. Lần này Lệnh Hồ huynh đã chịu phục chưa?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Dĩ nhiên là không phục. Chúng ta chỉ nói tỷ đao kiếm mà Điền huynh lại sử cả quyền cước thì những chiêu số này tính thế nào đây?

Điền Bá Quang buông đao xuống cười lạt đáp:

- Dù tính cả những chiêu quyền cước cũng chưa đủ ba chục kia mà!

Lệnh Hồ Xung tức giận nhảy lên hỏi:

- Trong ba chục chiêu, Điền huynh đã bại được tại hạ vì võ công cao thâm hơn có chi là lạ? Điền huynh muốn giết tại hạ thì cứ việc hạ thủ, sao lại ra chiêu khinh bỉ tại hạ? Điền huynh vui thích thì cứ việc mà cười, sao lại cười lạt.

Điền Bá Quang lùi lại một bước đáp:

- Lệnh Hồ huynh trách mắng tại hạ như vậy là phải. Điền mỗ quả có lỗi thực.

Gã chấp tay nói tiếp:

- Điền mỗ thành thực tạ lỗi, xin Lệnh Hồ huynh tha thứ cho.

Lệnh Hồ Xung sững sốt. Hắn không ngờ Điền Bá Quang đại thắng có thừa mà lại xin lỗi. Hắn liền chấp tay đáp lễ nói:

- Không dám

Rồi hắn tự hỏi:

- Con người khúm núm tất có chuyện cầu cạnh. Gã tỏ vẻ kính trọng mình là có dụng ý gì?

Hắn nghĩ mãi không ra liền đánh bạo hỏi thẳng:

- Điền huynh! Lệnh Hồ Xung này có điều chưa rõ. Chẳng hay Điền huynh có thẳng thắn cho biết được chăng?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền Bá Quang này chẳng có chuyện gì là không dám nói với người ta. Cả những vụ gian dân đạo tặc, phóng hỏa giết người, kẻ khác đều dấu diếm chối cãi, nhưng Điền mỗ đã làm là nói, cần gì phải phủ nhận?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thật là một trang hảo hán.

Điền Bá Quang cũng cười đáp.

Điền mỗ không dám nhận hai chữ "hảo hán" chỉ làm sao nói vậy mà thôi.

Lệnh Hồ Xung cười khềnh khệch nói:

- Trên chốn giang hồ thật khó mà tìm được một nhân vật như Điền huynh. Điền huynh ơi! Điền huynh dùng thâm mưu đánh lạc đường sư phụ tại hạ xa rời núi Hoa Sơn rồi đến đây bảo tại hạ cùng đi. Tại hạ xin hỏi thật: Điền huynh đưa tại hạ đi đâu và mưu đồ chuyện gì?

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ đã nói rõ là mời Lệnh Hồ huynh đến hội diện cùng Nghi Lâm tiểu sư thái để thỏa lòng mong nhớ của y.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Chuyện này thật ly kỳ quái đản! Lệnh Hồ Xung nào phải đưa con nít lên ba mà có thể tin được?

Điền Bá Quang cũng tức mình văng tục:

- Điền mỗ kính trọng Lệnh Hồ huynh là anh hùng hảo hán mà Lệnh Hồ huynh lại coi Điền mỗ như hạng dê hèn vô liêm sỉ. Điền mỗ nói thế sao Lệnh Hồ huynh lại không tin? Chẳng lẽ miệng Điền mỗ thốt ra không phải tiếng loài người mà là rắm chó chẳng? Nếu Điền mỗ sai lời thì không bằng loài chó lợn.

Lệnh Hồ Xung thấy gã có vẻ rất chân thành hẳn chẳng thể không tin được, song không khỏi lấy làm kỳ hỏi lại:

- Chuyện Điền huynh bái Nghi Lâm làm sư phụ chẳng qua là chuyện đùa nào phải sự thực. Thế thì sao Điền huynh lại vì y mà chẳng quản xa xôi ngàn dặm đến đây cầu tại hạ xuống núi?

Điền Bá Quang bẽn lén đáp:

- Dĩ nhiên bên trong còn có chuyện khác. Bản lãnh y kém cỏi như vậy thì làm sư phụ Điền mỗ thế nào được.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm:

- Về chữ tình thật khó nói quá. Nghi Lâm tiểu sư muội dong nhan xinh đẹp thanh nhã thoát tục. Hay là Điền Bá Quang đối với y đã nổi một phen tình dục rồi sinh lòng yêu dẫu?

Hắn nghĩ vậy liền hỏi:

- Phải chăng Điền huynh xiêu lòng vì Nghi Lâm tiểu sư thái mà sửa đổi lời xưa không làm chuyện gian dâm phụ nữ nhà lương thiện nữa?

Điền Bá Quang lắc đầu đáp:

- Lệnh Hồ huynh đừng nghĩ vớ vẩn. Làm gì có chuyện đó?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mấy bữa trước đây ở trong thành Trường An, gã còn làm hại con gái Trang chúa Thiên Cân trang là Hoa Quyền chịu nhục tự tử. Một tên đại đạo, tội ác chồng chất như non, khi nào lại đổi lỗi quay về lương thiện được?

- Hần nghĩ vậy liền giục:

- Trong vụ này còn có sự tình gì, mong Điền huynh nói rõ cho hay.

Điền Bá Quang đáp:

- Đây là một chuyện Điền Bá Quang đã gặp vận xui, Lệnh Hồ huynh bất tất cần vận làm chi? Nói tóm lại nếu Điền mỗ không mời được Lệnh Hồ huynh xuống núi thì sau một tháng sẽ bị chết thảm không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, hồ hững hỏi:

- Trong thiên hạ làm gì có chuyện đó?

Điền Bá Quang liền cởi áo để hở ngực ra trở vào hai chấm dưới vú đáp:

- Điền mỗ bị người hạ độc thủ mà là kịch độc. Họ bức bách Điền mỗ đi mời Lệnh Hồ huynh đến với Nghi Lâm tiểu sư thái. Nếu không thỉnh được Lệnh Hồ huynh thì chỉ sau một tháng là hai chấm đỏ này sẽ nung thành mủ. Tình trạng đó kéo dài thì da thịt toàn thân sẽ rữa nát không còn cách nào cứu trị được. Sau đó ba năm sáu tháng mới nát cả người ra mà chết.

Gã nói câu này rồi vẻ mặt rất nghiêm trọng, đổi giọng sắc bén.

Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ nói thật không phải để Lệnh Hồ huynh biết rõ tình hình. Bất luận Lệnh Hồ huynh kiên quyết đến mức nào, Điền mỗ cũng phải mời Lệnh Hồ huynh đi bằng được. Nếu Lệnh Hồ huynh nhất định không đi thì Điền Bá Quang này bất luận thủ đoạn nào cũng phải dùng tới. Bình nhật Điền mỗ đã không từ bất cứ một tội ác nào.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Gã nói vậy là thật tình. Ta chỉ cần tìm cách khỏi xuống núi là xong. Sau một tháng chất độc trong người gã phát tác, tự nhiên sẽ trừ khử được một tên ác tặc thế gian, mình bất tất phải hạ thủ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền nghiêm trang hỏi:

- Không hiểu vị cao thủ nào đã hạ thủ tàn nhẫn Điền huynh như vậy? Điền huynh trúng phải chất độc gì? Không chừng còn có cách khác giải trừ được cũng nên.

Điền Bá Quang hậm hực đáp:

- Bất tất nói tới kẻ hạ độc làm chi nữa. Lệnh Hồ huynh! Nếu Điền mỗ không mời được Lệnh Hồ huynh thì dĩ nhiên mình phải chết mà Lệnh Hồ huynh cũng chẳng được yên lành.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó đã hẳn. Nhưng Điền huynh phải làm cho tại hạ tâm phục mới được. Tại hạ nghĩ rằng tìm được người võ công như Điền huynh không phải chuyện dễ dàng. Nếu cần thì tại hạ đi theo Điền huynh xuống núi cũng có thể được. Điền huynh hãy ngồi chờ đây để tại hạ vào trong động suy luận một lúc.

Lệnh Hồ Xung vừa đi vừa tự hỏi:

- Ngày trước mình đã hai phen giao thủ với gã mà lần nào cũng chiết thủ được ngoài ba chục chiêu. Sao hôm nay lại thoái bộ dữ vậy? Chẳng lần nào chống được ngoài 30 chiêu nghĩa là làm sao?

Hắn trầm ngâm một lúc, chợt nhớ ra điều gì miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ngày ấy mình nóng lòng cứu Nghi Lâm sư muội, nên cứ liều mình với gã không nghĩ gì đến chuyện chiết giải 30 hay 40 chiêu. Hôm nay miệng mình không ngớt đếm số chiêu thức và trong bụng chỉ nghĩ làm thế nào chống đủ 30 chiêu. Đã phân tâm như vậy thì dĩ nhiên kiếm pháp phải giảm sút. Lệnh Hồ Xung hỏi Lệnh Hồ Xung! Sao người hồ đồ đến thế?

Hắn nghĩ ra điểm này rồi cảm thấy tinh thần phấn khởi, liền đi vào hậu động nghiên cứu võ công trên vách đá.

Lần này hắn coi đến "Thái sơn kiếm pháp"

Kiểm pháp này sở trường về chiêu thức trầm trọng vững vàng. Trong một giờ hay mấy khắc thì vô luận thế nào cũng chẳng thể học tới chỗ tinh thâm được. Hơn nữa Lệnh Hồ Xung không ưa những đường kiếm rộng lớn chậm chạp.

Lệnh Hồ Xung coi một lúc rồi toan bỏ đi chỗ khác, bỗng hắn ngó tới bức đồ hình họa phá giải những chiêu số của "Thái sơn kiếm pháp". Bản tính nhanh nhẹn, tò mò, hắn càng coi càng say mê, quên cả thời khắc.

Lệnh Hồ Xung coi tới lúc Điền Bá Quang không nhẫn nại được nữa, gã cất tiếng hô hoán, Lệnh Hồ Xung mới ra cùng gã tái diễn cuộc tỷ đấu.

Lần này Lệnh Hồ Xung khôn ngoan, không đếm chiêu số, cứ vung tứ thanh trường kiếm nhằm Điền Bá Quang mà tấn công.

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung phóng ra những chiêu kiếm liên miên vô tận, đồng thời gã nhận xét mỗi lần Lệnh Hồ Xung vào động trở ra là lại có nhiều chiêu số mới lạ nên gã không dám coi thường.

Hai người cùng ra chiêu rất mau lẹ. Chỉ trong chớp mắt đã chiết giải không biết bao nhiêu chiêu số.

Đột nhiên Điền Bá Quang tiến lên một bước, hạ thủ chớp nhoáng nắm được cổ tay Lệnh Hồ Xung. Gã xoay mũi kiếm cho trở vào yết hầu đối phương. Giả tử gã phóng về phía trước chút nữa là thanh trường kiếm sẽ xuyên qua cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Nhưng gã dừng lại quát lên:

- Lệnh Hồ huynh thua rồi!

Lệnh Hồ Xung cổ tay đau quá, song miệng vẫn cười:

- Điền huynh thua đấy chứ!

Điền Bá Quang hỏi:

- Sao Điền mỗ lại thua được?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vì đã tới chiêu thứ 32.

Điền Bá Quang không chịu:

- Lệnh Hồ huynh có đếm lên tiếng đâu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ không đếm ra miệng nhưng đã tính nhẩm trong bụng rõ ràng là chiêu thứ 32 rồi.

Thực ra hắn chẳng đếm chi hết và nói bừa là chiêu thứ 32.

Điền Bá Quang buông tay hắn ra nói:

- Không đúng. Chiêu đầu Lệnh Hồ huynh tấn công thế này và Điền mỗ gạt tay như vậy. Đến chiêu thứ hai, liền hất thế kia.

Gã diễn lại từng đao một về chiêu thức tởm đầu từ đầu đến cuối. Đến chiêu thứ 28 thì gã nắm được cổ tay Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy Điền Bá Quang nhớ rành rọt thì bội phục vô cùng. Vì lúc hai người chiết chiêu nhanh như điện chớp mà gã diễn lại đúng thứ tự không sai trật chút nào thì thật là một bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm.

Hắn giơ ngón tay cái lên nói:

- Ký ức của Điền huynh thật là đáng sợ. Vậy tiểu đệ đếm lâm. Bây giờ tiểu đệ lại đi suy ngẫm một lúc.

Điền Bá Quang hất hàm hỏi:

- Khoan đã! Lệnh Hồ huynh! Trong sơn động có chuyện gì cổ quái? Điền mỗ vào coi một chút. Nếu trong động không cất giấu bí lục võ học thì sao mỗi lần Lệnh Hồ huynh tiến vào là lúc trở ra lại có những chiêu kỳ dị khiến cho người ta phải hoa mắt?

Gã vừa nói vừa đi vào.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Nếu để gã nhìn thấy đồ hình trên vách đá thì hỏng bét!

Nét mặt hắn bỗng lộ vẻ vui mừng, nhưng rồi gã lại ản giấu ngay, giả bộ băn khoăn lo lắng, hắn giang hai tay ra ngăn lại nói:

- Trong động có cất giấu một tập bí lục võ công của bản môn. Điền huynh không phải là đệ tử phái Hoa Sơn thì dĩ nhiên không thể vào coi được.

Điền Bá Quang thấy sắc mặt Lệnh Hồ Xung lộ vẻ vui mừng rồi thoáng cái lại ra chiều lo lắng hoang mang. Gã biết ngay đối phương giả vờ, liền động tâm tự hỏi:

- Tại sao hắn thấy mình muốn tiến vào động lại lộ vẻ vui mừng? Sau hắn giả vờ đưa nét mặt ưu sầu để che dấu chân tình. Hắn đã mong mình tiến vào động thì tất nhiên có sự vật gì bất lợi cho mình, nếu không bố trí cơ quan mai phục khủng khiếp thì cũng nuôi rắn độc thú dữ. Khi nào mình lại mắc bẫy hắn?

Về võ công dĩ nhiên Điền Bá Quang cao thâm hơn Lệnh Hồ Xung nhiều, nhưng về giáo quyết cơ trí thì gã lại thua xa. Đây là Lệnh Hồ Xung dùng chức lấy tiến để

thoái và quả nhiên hần ngăn trở được Điền Bá Quang không dám vào động, tưởng không cần nhắc lại cho rườm rà.

Lệnh Hồ Xung mấy lần vào hậu động học được khá nhiều chiêu số kỳ diệu. Chẳng những hần học các tuyệt chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái mà cả những quái chiêu phá giải hần đã học thêm được cũng không phải ít. Có điều trong lúc hoảng hốt hần không thông rỗng được hết thấy, nên ra chiêu chưa đến chỗ cao minh tuyệt đỉnh và thủy chung cũng không tiếp đủ 30 chiêu khoái đao của Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang cũng là một tay thích học võ nghệ tuyệt vời. Gã thấy Lệnh Hồ Xung mỗi lần trình diễn những chiêu kỳ dị, tuy không khắc chế được gã song cũng rất vi diệu khiến người ta phải khâm phục.

Gã càng nghĩ càng nghi ngờ không sao hiểu được những điều ngoắt ngoáy trong vụ này, đồng thời gã mong muốn Lệnh Hồ Xung đấu với gã càng lâu càng tốt. Vì như vậy gã mở rộng thêm tầm kiến thức về kiếm pháp.

Trời đã quá ngộ, Điền Bá Quang lại kiếm chế được Lệnh Hồ Xung lần nữa. Đột nhiên gã tự hỏi:

- Lần này hần sử dụng chiêu đường như phần lớn của phái Tung Sơn. Phải chăng trong sơn động có đủ những tay cao thủ kiếm pháp tụ tập? Mỗi lần hần vào động lại được cao thủ dạy cho một ít chiêu thức để ra tỷ đấu với mình. ủa chà! May mà mình chưa mạo muội tiến vào, nếu không bị nguy hại với họ rồi. Dù mình có giỏi mấy cũng không thể địch nổi bao nhiêu tay cao thủ Ngũ nhạc kiếm phái.

Bụng gã nghĩ vậy liền buột miệng hỏi:

- Sao bọn họ không ra đây?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Ai không ra?

Điền Bá Quang đáp:

- Những bậc cao thủ tiền bối ở trong động dạy kiếm pháp cho Lệnh Hồ huynh chứ còn ai.

Lệnh Hồ Xung sững sờ một chút rồi hiểu ra ngay liền cười ha hả nói:

- Những vị tiền bối đó.. Không động thủ với Điền huynh đâu.

Điền Bá Quang tức giận nói:

- Hừ! Những lão đó tự phụ là người thanh cao, không thèm động thủ với tên dâm tặc Điền Bá Quang. Lệnh Hồ huynh kêu họ ra đây! Cứ lấy một chọi một thì dù oai danh họ đến đâu cũng vị tất đã là đối thủ của Điền Bá Quang.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu cười đáp:

- Điền huynh có cao hứng thì vào động mà lãnh giáo mười vị tiền bối trong đó. Các vị coi đao pháp của Điền huynh cũng rất trọng vọng.

Hần biết Điền Bá Quang hành hung tác ác đã nhiều trên chốn giang hồ và gây ra rất lắm thù địch nên bình sinh gã hành động cực kỳ thận trọng. Gã đã tưởng trong động có nhiều cao thủ thì mấy cũng không dám vào, nên hần mới nói úp mở như vậy.

Quả nhiên Điền Bá Quang hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Cao thủ tiên bối gì chưa biết có đúng không. Điền mỗ e rằng toàn một lũ hư danh. Nếu không thì sao hết lần này qua lần khác họ truyền cho Lệnh Hồ huynh bao nhiêu chiêu thức mà thủy chung vẫn không tiếp nổi 30 chiêu của Điền mỗ?

Gã tự phụ khinh công hơn đời và tính rằng dù mười tay cao thủ kia có đồng thời xông ra gã cũng chẳng cần. Dù không đấu nổi gã cũng trốn thoát được. Huống chi họ đã là cao thủ tiên bối Ngũ nhạc kiếm phái tất nhiên phải tự trọng, chẳng khi nào lại liên thủ hợp công hàng hậu bối như gã.

Lệnh Hồ Xung nghiêm nghị nói:

- Đó là tại Lệnh Hồ Xung này tư chất ngu muội, nội lực tầm thường, nên học không đến được chỗ linh diệu về các võ công của tiên bối. Điền huynh liệu mà từ từ lỗ miệng, chớ chọc giận các vị. Bất cứ ai trong mười vị này đã ra tay thì Điền huynh cũng không còn cơ hội chờ sau một tháng chất độc mới phát tác, mà chỉ trong nháy mắt Điền huynh đã bị đầu một nơi mình một nẻo trên ngọn núi sám hối này.

Điền Bá Quang hỏi:

- Lệnh Hồ huynh thử nói nghe những vị tiên bối nào ở trong động?

Lệnh Hồ Xung ra vẻ kỳ bí đáp:

- Mấy vị tiên bối đó đã qui ẩn lâu, không muốn can dự việc ngoài. Các vị tụ tập ở đây không có liên can gì đến Điền huynh. Đừng nói không thể tiết lộ danh hiệu các lão gia, dù cò nói ra Điền huynh cũng không biết được vậy thôi đi là xong.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM**PHONG THANH DƯƠNG CHỈ ĐIỂM KIỂM PHÁP**

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung vẻ mặt khác lạ tỏ ra hẩn cố ý che dấu, gã liền nói:

- Bốn phái Thái sơn, Tung Sơn, Hằng sơn và Hành sơn còn có những bậc cao nhân tiên bối võ nghệ phi thường, nhưng trong quý phái thì chẳng còn một vị kỳ cựu nào nữa. Đó là sự thực mà võ lâm đều biết cả. Lệnh Hồ huynh buột miệng nói lừa khó mà tin được.

Lệnh Hồ Xung đáp ngay:

- Phải! phải! phái Hoa Sơn quả không còn bậc cao nhân tiên bối nào tồn tại đến ngày nay. Năm trước tệt phái không may bị chứng ôn dịch hoành hành những tay cao thủ đời trước đều tàn tật hết. Nguyên khí tệt phái bị thương tổn rất nhiều. Nếu không thì Điền huynh đừng hòng đơn thương độc mã lên núi Hoa Sơn, đồng thời đánh cho tệt phái thua liểng xiểng không còn sức chống đỡ. Điền huynh nói rất đúng. Trong sơn động thiệt không có tay cao thủ nào của tệt phái cả.

Điền Bá Quang đã yên chí là Lệnh Hồ Xung lừa gã nên Lệnh Hồ Xung bảo đúng thì gã cho là thật, bảo không gã lại cho là có. Bây giờ Lệnh Hồ Xung xác nhận phái Hoa Sơn không còn một tay cao thủ tiên bối nào thì Điền Bá Quang lại nhất định là có. Gã ngẫm nghĩ một chút, chợt nhớ ra điều gì liền vỗ đùi nói:

- Điền mỗ nhớ ra rồi. Té ra là Phong Thanh Dương lão tiên bối.

Lệnh Hồ Xung chẳng biết Phong Thanh Dương là ai, nhưng bất luận Điền Bá Quang nói gì hể hẩn phủ nhận là gã lại nhất quyết là có thực. Hẩn biết vậy liền xua tay nói:

- Điền huynh đừng nói ầu Phong ... Phong ...

Hẩn nghĩ trong ba chữ tên Phong Thanh Dương thì chữ "Thanh" thuộc vào hàng nhân vật tiên bối còn cao hơn hai đời so với chữ "Bất" trong cái tên Nhạc Bất Quần của sư phụ hẩn.

Hẩn liền nói tiếp:

- Phong thái sư thúc tổ quy ẩn lâu năm, không hiểu lão nhân gia đi đâu từ bao giờ mà cũng không chắc người còn sống hay đã chết rồi. Có lý nào lão nhân gia trở lại núi Hoa Sơn nữa? Nếu Điền huynh không tin cứ vào trong động mà coi sẽ biết rõ hư thực.

Điền Bá Quang càng thấy Lệnh Hồ Xung cố tình mời mình vào động, gã càng không dám vào vì sợ mắc bẫy. Gã tự nhủ:

- Thằng cha này vừa nghe mình nói tới tên tuổi Phong Thanh Dương liền lộ vẻ hốt hoảng thì quả nhiên mình đoán không sai. Mình nghe nói những bậc tiên bối phái Hoa Sơn trong một đêm đều bị bậc bệnh mà chết hết, chỉ một mình Phong Thanh Dương hôm ấy không ở trên núi mới thoát khỏi trường kiếp nạn đó. Nhưng bấm đốt ngón tay tính lại thì hiện nay lão đã ngoài 80 tuổi. Dù võ công lão có cao đến đâu, tinh lực cũng bị suy giảm nhiều rồi thì ta sợ có gì?

Gã nghĩ liền nói:

- Lệnh Hồ huynh huynh! Chúng ta đã tỷ đấu một ngày một đêm rồi, bây giờ có tỷ đấu nữa thì thủy chung Lệnh Hồ huynh huynh vẫn không chống nổi. Dù có lệnh thái sư thúc tổ chỉ điểm hoài, chung qui cũng bằng vô dụng. Vậy Lệnh Hồ huynh huynh nên vui vẻ theo Điền mẫu xuống núi quách.

Lệnh Hồ Xung toan trả lời thì bất thành linh phía sau có tiếng người lạnh lùng nói:

- Nếu quả ta mà chỉ điểm cho gã mấy chiêu, chẳng lẽ lại không thu thập được thằng lỏi kia hay sao?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy một lão già râu tóc bạc mặc áo bào xanh đứng bên cạnh cửa sơn động. Sắc mặt lão lợt lạt không còn chút huyết sắc và ra chiều lo buồn uất hận.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Lão tiên sinh này từ đâu tới đây? Sao lão đứng ngay đằng sau mà mình chẳng biết gì hết?

Lệnh Hồ Xung còn đang kinh ngạc thì Điền Bá Quang ngấp ngừng hỏi:

- Phải chăng... Tiên bối là Phong lão tiên sinh?

Lão già thở dài nói:

- Chẳng lẽ trên thế gian này còn có kẻ biết danh hiệu Phong mẫu ư?

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất mau, bụng bảo dạ:

- Trong bản phái còn có vị tiên bối này, nhưng ta chưa từng nghe sư phụ sư nương nói tới bao giờ. Nếu lão nghe miệng Điền Bá Quang nói ra rồi mạo xưng mà mình cũng tiến lại tham bái, há chẳng khiến những hảo hán trong thiên hạ cười cho ư? vả lại khi nào có chuyện trùng hợp kỳ diệu đến thế? Điền Bá Quang vừa nhắc đến Phong Thanh Dương là có Phong Thanh Dương xuất hiện liền thì thật là chuyện phi lý.

Bỗng nghe lão già thở dài nói:

- Thằng nhỏ Lệnh Hồ Xung kia! Mi thật chẳng ra trò trống gì! Trước hết ta hãy dạy mi chiêu "Bạch hồng quán nhật" tiếp theo là chiêu "Hữu phụng lai nghi" rồi đến "Kim nhạn hoành không" sau tới "Tuyệt kiếm thức"...

Miệng lão nói thao thao bất tuyệt luôn một hồi 30 chiêu thức.

Ba chục chiêu này Lệnh Hồ Xung đều học qua rồi. Trong đó còn có mấy chiêu hần sử còn hết sức tầm thường. Giữa sư huynh sư đệ tập dượt hần chưa dừng tới. Dù hần có thi triển đối phó với Điền Bá Quang, nhưng dù sao vẫn chưa đủ uy lực.

Bỗng nghe lão già nói tiếp:

- Mi còn ngần ngại cái gì? Sử liền một mạch ba chục quả là khó thiệt, song mi cứ biểu diễn hết một lượt cho ta coi thử.

Giọng lão nói trầm trầm tựa hồ rất đối thương tâm, song ngữ khí lại có vẻ rất oai nghiêm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mình cứ tuân theo lời lão chỉ điểm thử một lượt cũng chẳng sao.

Hắn nghĩ vậy rồi sử chiêu "Bạch hồng quán nhật". Lúc hắn thu chiêu về mũi kiếm trở lên trên không để ra chiêu thứ hai là chiêu "Hữu phụng lai nghi" đâm từ dưới lên trên để quãng giữa một chỗ trống lớn, không nghĩ ra cách nào thi triển cho liền được. Hắn cứ để nguyên mũi kiếm trở lên trời rồi đứng thộn mặt ra.

Lão tự xưng là Phong Thanh Dương thở dài nói:

- Đồ ngu! đồ ngu! Không trách mi là đệ tử của Nhạc Bất Quần. Thật chẳng khác chi cục đất, không hiểu biến hóa. Nghiên cứu về kiếm thuật phải làm sao hơi kiếm như nước chảy mây trôi tùy theo ý mình, muốn lên là lên, muốn xuống là xuống. Mi sử xong chiêu "Bạch hồng quán nhật" mũi kiếm hướng lên trên, chẳng lẽ không hiểu thuận thế đảo xuống dưới ư? Trong kiếm chiêu không có tư thức này thì mi phải tự ý phối hợp thuận chiều đưa tay vào chứ?

Câu nói đó thức tỉnh Lệnh Hồ Xung ngay tức khắc. Hắn dừng thanh kiếm lại rồi tự nhiên sử được chiêu "Hữu phụng lai nghi". Hắn không chờ cho kiếm chiêu đi hết đường đã chuyển sang chiêu "Kim nhận hoành không". Chiêu này vung lên ở trên đỉnh đầu. Tiện đường vòng của thanh kiếm, hắn nhẹ nhàng biến ra chiêu "triệt thủ thức". Lúc chiêu thức vòng vèo chuyển biến thành một màn kiếm quang dày đặc không còn một kẽ hở, hắn cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng. Đoạn hắn theo lời lão già tiếp tục sử những chiêu sau cho tới chiêu "Chung cổ tế minh" thì tu kiếm về. Cả thầy vừa đúng 30 chiêu.

Lão già thở dài nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Có điều đáng tiếc là hãy còn vụng về nếu đem tỷ đấu với những tay cao thủ dĩ nhiên chưa ăn thua gì song đối với thằng lỏi kia tưởng thế cũng đủ rồi. Mi hãy thử đi coi!

Lệnh Hồ Xung tuy không tin hẳn lão chính là thái sư thúc tổ của hắn, song bất luận lão là ai thì võ học này cũng vào hạng cao thủ phi thường không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn liền khom lưng kính cẩn thi lễ tạ ơn lão, đoạn quay sang bảo Điền Bá Quang:

- Xin mời Điền huynh!

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ đã coi Lệnh Hồ huynh sử hết 30 chiêu tức là đã biết rõ những ưu khuyết điểm mà còn tỷ đấu thì có thắng cũng chẳng vẻ vang gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh không muốn động thủ càng hay. Vậy xin Điền huynh tùy tiện. Tại hạ cần ở lại học hỏi lão tiên bối đây kha khá một chút không rảnh để đi với Điền huynh được.

Điền Bá Quang lớn tiếng:

- Sao lại nói thế được? Lệnh Hồ huynh không theo Điền mỗ xuống núi, chẳng lẽ để cái mạng này chết uống về tay Lệnh Hồ huynh chăng?

Đoạn gã quay lại nói với lão già:

- Thừa Phong lão tiên bối! Điền Bá Quang này là kẻ tiểu tử hậu sinh, không đáng đối chiêu với lão nhân gia. Lão nhân gia mà động thủ thì không khỏi tổn thương đến bề thế.

Lão già gật đầu, thở dài rồi từ từ ngồi xuống tảng đá lớn.

Điền Bá Quang yên tâm. Gã nạt lớn:

- Coi đao đây!

Gã vừa hô vừa vung đao chém Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung né mình tránh khỏi đồng thời phóng kiếm đâm trả. Hắn sử chiêu thứ tư là "Triệt thủ thức" mà lão già vừa dạy hắn. Hắn phóng chiêu rồi, kiếm khí vẫn tung hoành không ngớt mà kiếm pháp lại nhẹ nhàng linh động. Chiêu số hắn thi triển đây là do lão già chỉ điểm, có chỗ ra ngoài 30 chiêu mà lão già nói trước. Vì hắn lĩnh hội được ý nghĩa câu: "Nước chảy mây trôi tùy theo ý muốn" nên kiếm thuật tiến bộ khác thường.

Lệnh Hồ Xung quay lộn với Điền Bá Quang tỷ đấu hơn 200 chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Nhưng về sau Lệnh Hồ Xung đuối sức dần, Điền Bá Quang quát lên một tiếng thật to cầm đao chém thẳng xuống.

Lệnh Hồ Xung thấy khó lòng tránh khỏi liền phóng kiếm nhắm trước ngực đối phương đâm tới.

Điền Bá Quang xoay đao lại phang kiếm đánh choang một tiếng rùng rợn. Gã không chờ cho Lệnh Hồ Xung thu kiếm về đã buông đao ra nhảy vọt lên đưa hai tay chặt cổ Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung bị nghẹt, thanh trường kiếm liền rớt khỏi tay.

Điền Bá Quang quát hỏi:

- Người có theo lão gia hạ sơn không thì lão gia bóp chết?

Trước nay đối với Lệnh Hồ Xung Điền Bá Quang vẫn kêu huynh gọi đệ, ăn nói rất từ tốn. Nhưng chuyện này gã phải kịch đấu với hắn hơn 200 chiêu, khí tức nổi lên không dần lòng được.

Gã hầm hầm chặt cổ Lệnh Hồ Xung đồng thời tự xưng là lão gia.

Lệnh Hồ Xung nét mặt xám xanh vẫn lắc đầu quây quạy.

Điền Bá Quang nghiêng răng nói:

- 200 chiêu cũng được 300 chiêu cũng không sao. Lão gia đã thắng thì người phải theo lão gia xuống núi. Mẹ kiếp! Lão gia không đếm xỉa gì tới lời ước 30 chiêu nữa!

Lệnh Hồ Xung muốn nổi lên tròng cười rộ, nhưng bị mười đầu ngón tay của đối phương chặt cổ không sao nói cười ra tiếng được.

Bỗng nghe lão già thở dài nói:

- Đồ ngu xuẩn ơi! Trong tay không kiếm thì ngón tay là kiếm chứ sao? Vậy chiêu "Kim ngọc múa đường" kia chẳng lẽ cũng cần phải kiếm mới xử được ư?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói khác nào một tia chớp lóe ra trong đầu óc hắn. Hắn không nghĩ ngợi gì nữa chĩa năm ngón tay phải phóng ra phía trước. Đó là chiêu "Kim ngọc múa đường". Ngón giữa và ngón trỏ đâm vào huyết Đản Trung trước ngực Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang rú lên một tiếng té lăn xuống đất, phải buông 10 đầu ngón tay ra khỏi cổ Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung không ngờ mình vừa đâm một cái mà uy lực lại ghê gớm đến độ làm cho Vạn lý độc hành Điền Bá Quang khét tiếng giang hồ phải té xuống một cách dễ dàng. Hắn đưa tay lên sờ cổ họng vừa bị Điền Bá Quang chọt mạnh rất đau đớn. Đoạn hắn đưa mắt ngó tên đâm tặc thấy gã nằm khoèo dưới đất, không ngớt co quắp thì không khỏi vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Hắn sinh lòng kính ngưỡng lão già vô cùng liền vội chạy đến trước sụp lạy la lên:

- Bẩm thái sư thúc tổ! Xin thái sư thúc tổ tha thứ cho đồ tôn đã có thái độ vô lễ.

Đoạn gã đập đầu bình bình.

Lão già cười mát hỏi:

- Bây giờ ngươi không ngờ ta bịp nữa chứ?

Lệnh Hồ Xung dập đầu đáp:

- Muôn ngàn lần đồ tôn không dám. Đồ tôn may mà được bái kiến thái sư thúc tổ tiên bối bản môn là sự vui mừng lớn nhất đời.

Lão già Phong Thanh Dương nói:

- Ngươi dậy đi!

Lệnh Hồ Xung lại dập đầu ba lần nữa rồi mới đứng lên. Hắn thấy nét mặt lão già cực kỳ tiêu tụy như người bệnh hoạn, liền hỏi:

- Thưa thái sư thúc tổ. Thái sư thúc tổ có đói bụng không?

Trong động đồ tôn còn ít lương khô.

Hắn nói rồi toan đi lấy nhưng Phong Thanh Dương lắc đầu gạt đi:

- Không cần đâu!

Lão hướng mắt nhìn vầng thái dương cất giọng trầm trầm nói tiếp:

- Bữa nay trời nắng ấm nhỉ. Đã mấy chục năm ta không được nhìn ánh mặt trời.

Lệnh Hồ Xung tuy trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng không dám hỏi.

Phong Thanh Dương lại đưa mắt ngó Điền Bá Quang nằm khoèo dưới đất nói:

- Gã bị ngươi đâm một chiêu vào huyết Đản Trung nhưng gã nội công thâm hậu thì sau một giờ là sẽ tỉnh lại. Khi đó gã lại liều chết với ngươi, vì gã biết ngươi dùng ngón tay làm kiếm thì chỉ trong vòng 30 chiêu là có thể đả bại được gã rồi. Tuy gã tự biết không phải là địch thủ của ngươi, nhưng ngươi cứ ngoan ngoãn theo gã xuống

núi. Bây giờ người kiếm chế gã rồi cần bắt gã tuyên lời thề độc không được tiết lộ việc liên quan đến ta với bất cứ một ai.

Lệnh Hồ Xung nghi ngờ, ngập ngừng hỏi:

- Đồ tôn dùng kiếm còn chưa địch nổi gã thì sao lại tay không... tay không ...

Phong Thanh Dương thở dài buồn rầu nói:

- Chỉ trong một giờ là đủ. Người là đệ tử Nhạc Bất Quần đáng lý ta không truyền thụ võ công cho người. Nhưng ta đã rửa tay gác kiếm không cùng ai động thủ đối chiêu nữa. Nếu chẳng mượn tay người thì khó mà bức bách gã lập lời trọng thề giữ điều bí mật. Người theo ta vào đây.

Phong Thanh Dương trở lên vách đá nói:

- Những đồ hình này đại khái người đã xem qua và nhớ rồi chỉ còn đem ra xử dụng, nhưng không hoàn toàn chỉ có vậy mà thôi. Thằng nhỏ Nhạc Bất Quần thật là ngu như chó, chẳng hiểu gì hết. Người có tư chất đặc biệt, song bị hấn huấn luyện cho thành ra ngựa gỗ trâu đá.

Lệnh Hồ Xung vốn trong lòng cực kỳ kính ái sư phụ. Bây giờ hấn nghe Phong Thanh Dương nhục mạ ân sư, liền ngừng đầu lên cãi:

- Thái sư thúc tổ ơi! Đồ tôn không muốn thụ giáo thái sư thúc tổ nữa. Bây giờ đồ tôn ra chém chết gã Điền Bá Quang là xong.

Phong Thanh Dương sững sốt, nhưng lão hiểu ngay ý Lệnh Hồ Xung liền lạnh lùng nói:

- Gã đã đả bại người mấy lần mà không giết người. Bây giờ người mới chiếm được thượng phong một lần đã hạ sát gã.. Hừ! Như thế đâu phải cách đối đãi của người đệ tử phái Hoa Sơn? Người giận ta mắng sư phụ người hử? Được rồi! từ đây ta không nói tới y nữa. Người kêu ta là sư thúc tổ, ta gọi y là tiểu tử không được hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu thái sư thúc tổ không nhục mạ sư phụ của đồ tôn thì đồ tôn xin hết lời kính cẩn và nghe lời giáo hối.

Phong Thanh Dương tủm tỉm cười nói:

- Thế ra ta đến câu người để dạy võ nghệ ư?

Lệnh Hồ Xung khom lưng đáp:

- Đồ tôn khi nào dám thế. Xin thái sư thúc tổ tha tội cho.

Phong Thanh Dương trở vào đồ hình vẽ kiếm pháp phái Hoa Sơn trên vách đá nói:

- Những chiêu số này đúng là tuyệt chiêu của bản phái, nhưng có đến quá nửa đã bị thất truyền. Cả Nhạc .. Nhạc ... à .. à sư phụ người cũng không biết. Có điều tuy chiêu số tuyệt diệu mà sử rồi rạc từng chiêu một, thì sẽ bị người khác phá mất.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây xúc động tâm thần. Hấn ngấm ngấm giác ngộ tới chỗ chí lý về kiếm thuật. Bất giác hấn lộ vẻ vui mừng khôn tả.

Phong Thanh Dương hỏi:

- Người biết cái gì thử nói ta nghe?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải chăng thái sư thúc tổ dạy rằng những chiêu thức này sử liên một mạch thì địch nhân không tài nào phá được?

Phong Thanh Dương gật đầu ra chiều hoan hỉ nói:

- Ta đã bảo tư chất người khác thường, quả nhiên óc lãnh hội rất cao siêu. Bọn trưởng lão ma giáo này....

Lão vừa nói vừa chỉ vào những hình người sử côn bổng trên vách đá

Lệnh Hồ Xung hỏi ngay:

- Đó là những trưởng lão trong ma giáo ư?

Phong Thanh Dương đáp:

- Người không biết hay sao? Mười bộ hài cốt kia là của mười tên trưởng lão ma giáo đó.

Lão nói xong giơ tay ra trở vào những bộ hài cốt nằm la liệt dưới đất.

© [HQD](#)